

48 §. (Strøm: Sa 48 §. Sølv!), Godtgjørelsen blev fastsat til 48 §., og det var først noget over 16. Aar senere, at den blev forhøjet med 50 pCt. til 72 §., nemlig i Forordn. af 24de Januar 1844 § 14. Naar altsaa den ærede Rigsdagsmand fremhævede, at denne Godtgjørelse paa ingen Maade var bleven forhøjet siden 1827, er dette altsaa ikke nøjagtigt; thi der er i 1844 indtraadt en Forhøjelse i den oprindelige Sum 48 §. med 50 pCt. Den ærede Rigsdagsmand anførte Motiverne til Bestemmelserne i Placaten af 1827. Jeg vil ogsaa tillade mig at paaberaabe mig disse Motiver, da det deraf er klart, hvor aldeles rigtig Indenrigsministeriets Resolution har været, og at den fornuftigvis ikke kunde have været anderledes. Jeg skal tillade mig at oplæse nogle Linier af Motiverne. Der staaer nemlig: „Det kan og lægge Hindringer veien for Politiets Virksomhed i at paagribe Dmløbere og Bøllere; thi Politimestere, Sognefogder, Aldermænd og Communernes Medlemmer i Almindelighed kunne lettigen affrækkes fra at paagribe Dmløbere, naar de maae befrygte derved at paadrage Byen eller Sognet den Paagrebnes vedvarende Forsørgelse, helst da det, som bemærket, ofte ikke blot er en enkelt Person, om hvis Forsørgelse der spørges, men stundom en heel Dmløber-Familie, i hvilket Tilfælde det vistnok for Communen er ikke uvigtigt at blive fri for at bære denne Byrde. Vel ville nidkjære Embedsmænd, Sognefogder osv. vist ikke ved hiin Betragtning lade sig afholde fra at gjøre deres Pligt; men at den Byrde, som paadrages Byen eller Sognet ved Nidkjærhed i saa Henseende, og den Utilfredshed, dette vækker hos Beboerne, dog kan være et Motiv, især for Sognefogderne og de private Personer, hvis Bistand kunde behøves, til at lade Dmløbere ubehindret drage videre, synes dog at være naturligt, ligesom det og bekræftes af adskillige Amtmænd, hvis Erklæringer i denne Anledning ere indhentede.“

Man vil heraf see, at man allerede i 1827 ganske rigtigt har indset det, som den ærede Rigsdagsmand, forekommer det mig, fremhævede som noget ganske Uhyrt. Man har sagt, at paa det Sted, hvor en Person paagribes, er

han forsørgelsesberettiget, naar der ikke kan paavises noget andet Sted, hvor han er det — derpaa støtter jo hele Argumentationen i Motiverne sig — og at det derfor er nødvendigt, at der gives Erstatning til det Sted, hvor han paagribes, da ellers Sognefogdernes Iver og Nidkjærhed i at paagribe Dmløbere let kunde formindskes. Naar nu Indenrigsministeriet i sin Resolution har fastholdt, at han foreløbig er forsørgelsesberettiget paa det Sted, hvor han er paagribet, saa har jo Indenrigsministeriet været i den fuldkomneste Overensstemmelse med Motiverne til Pl. af 1827 og med selve Plakatens Bestemmelser. Jeg maatte da først høre, hvad den ærede Rigsdagsmand havde at indvende imod den Regel, der her som i alle lignende Tilfælde er bleven bragt i Anvendelse, og som fremdeles maa bringes i Anvendelse, at en Dmløbers Forsørgelsessted er det Sted, hvor han paagribes, hvis der ikke kan paavises noget andet Forsørgelsessted. Jeg har fuldstændige Oplysninger om hele denne Sags Behandling, som ibrigt har været temmelig vidtløftig, og jeg skal, forsaavidt den ærede Rigsdagsmands yderligere Bemærkninger maatte give Anledning dertil, ikke undlade at gaae ind derpaa. Jeg maa saaledes aldeles fordrø Frikendelse for Indenrigsministeriet for den Beskyldning, at det ved Bestemmelsen af Forsørgelsesstedet skulde have gjort Noget, hvorover der var den fjerneste Grund til at klage. Det er jo nødvendigt, at der sættes et Sted, hvor en Person skal være forsørgelsesberettiget, og Alt, hvad der er anført om, at denne Person kom til Odense og blev sat paa Odense Fattiggaard o. s. v., vedkommer aldeles ikke Indenrigsministeriet; det maa vedkomme det indbyrdes Forhold imellem Odense og Marslev, men derpaa skal jeg ikke indlade mig; thi hvis den lovgivende Myndighed skulde indvilles i Stridighederne mellem Forsørgelsescommunerne, da vilde vi her faae en Uendelighed af Sager. Nu komme vi til det andet Punkt, at der skal gjøres alt Muligt for at udfinde Vedkommendes Forsørgelsessted. Det er da ganske naturligt, at det er dem, i hvis Interesse dette er, som skulle anstille disse Undersøgelser. Det er ikke Indenrigsministeriet, som har at gaae Communernes Grænser og at anstille